

Publieksreacties

Piv Huvluf heeft het in zijn show *Bed Bad Brood* over zijn afschuwelijke hekel aan de naam 'Nicole', die hij associeert met straatwachten en pwa'ers. 'Onze Nicole' (30) neemt het hem echter niet kwalijk en belooft zijn humor met de adjectieven 'goed', 'allegaars', 'afwisselend' en 'herkenbaar'.

Ayla (15) en haar mama Frieda (53) zijn eveneens lovend. Frieda heeft ongeveer dezelfde leeftijd als Piv en herkent veel zaken, zoals zijn platen van de rommelmarkt-sketch. Beide dames zijn het er over eens dat de Bredenaar 'to the point' is. De vaak gehoorde kritiek dat het allemaal wat flauw zou zijn counteren ze met het argument dat humor niet te ver moet gezocht worden.

Een ander moeder-dochter-koppel vinden we bij *nieuwZwart*. Christine (50) en Sofie (19) – beiden ex-balletdanseressen – apprecieerden vooral de kracht en energie in de voorstelling. Oma Jeanine (73) houdt het bij een bescheiden 'heel goed'.

TAZ-medewerker Carmen (24) haalt bij wijze van appreciatie van Arno's *stoemp* haar schouders op. Als we haar om meer argumentatie vragen antwoordt ze dat ze 'er zelf niet voor zou betalen'.

Het heupwiegen van Koen (30) op Arno's muziek verradert ons non-verbaal zijn mening. Als we hem toch om een woordje uitleg vragen, laat hij weten dat het 'bèrè' is. Zijn waterige ogen en de biervlekken op zijn t-shirt doen ons vermoeden dat een diepgaandere analyse er op dit moment niet meer inzit.

(Annelore Debruyne)

Artikels en foto's uit de TAZette en videofilmpjes van ons videoteam TAZoom kan je ook online vinden!

Surf naar www.theateraanzee.be en www.cuttingedge.be. Reacties op de voorstellingen, TAZetteklap en aanverwanten ontvangen we graag via dagkrant.taz@tartart.be

METAzetteklap

Tussen Mina V, Evelyne C en Katrien B ontspint zich een gesprek over welke soort muzikanten ze het lekkerst vinden: gitaristen, bassisten of drummers. Karel (zelf drummer bij ZinGeR) luistert aandachtig. Mina V: 'Je weet toch wat ze zeggen over drummers?' Karel D: 'Nee, vertel eens, ik ben benieuwd.' Mina V: 'Awel, dat ze de blondste van de band zijn...' Karel D: 'De blondste?!? Die snap ik niet.' Evelyne C: 'Amai, als dat geen *self-fulfilling prophecy* is.'

Een onverwachte bezoeker kan de aankleding van ons redactielokaal wel appreciëren: 'Het ziet eruit alsof jullie hier zo'n eind jaren 80 gestencild *krakersbeweging-boekske* maken, zo een van in de tijd dat Nina Hagen nog met haar échte heupen kon draaien.'

Katrien B: 'Dat ik niet omver val... Ik versta het zelf niet.'

Evelyne C, Fran L en Steffie Van Cauter ergeren zich aan de lange wachtrijen bij de vrouwenw.c's. Evelyne C: 'Bij mij duurt dat nooit langer dan een minuut. Ik versta echt niet wat die vrouwen vijf minuten lang op de wc zitten te doen... Zitten die daar hun steenpuisten uit te knijpen, of wat?' Antwoorden op deze prangende vraag mogen opgestuurd worden naar dagkrant.taz@tartart.be

TAZetterazi

Foto: Mina Van Elewyck

Telex

TAZ-theaterlaureaat Lucas De Man en het Collectief Stichting Nieuwe Helden komen hun lopende project **Roll with it Box** tonen. T.e.m. do 6/8 op het Zeeheldenplein. De installatie kan je doorlopend zien van 10u tot en met 18u30. Performances om 11u30, 14u, 16u en 18u en 20u30. Inkom: 5 euro.

Bij Jong Muziek wordt op 7/8 **Mari M** vervangen door **Mary & Me**.

In de Cruise-terminal (stationsgebouw) loopt nog steeds de expo Arno... The rest is conversation. Apache heeft daar een excuise selectie gemaakt, die Arno toont zoals nooit tevoren. Een bezoekje meer dan waard!

Op 3/8 en 4/8 kan je naar Singhet ende Weset Vro, 'een kerstfeest met de hele familie. Waar gezongen en gevochten wordt.' Volgens onze theaterrecensent Bregt ook een dikke aanrader!

Opnieuw veel beweging in het Familiepark (Leopoldpark) vandaag, met *The Flying Karamazov Brothers* van 4Hoog, *Barbie-Rama*, *Berninna* en ander leuks.

TAZETTE

i.s.m. CuttingEdge.be

MA 03/08 #05

Jong Werk

Foto: Jules Gahide

Toen vorig jaar de selectie van TAZ#08 voor Jong Muziek werd afgerond, kwamen we - net te laat - **Blackie and the Oohoos** tegen. De fantastische stemmen en klankkleuren doen ons dagdromen dat het een lieve lust is. In een door de 'oohoos' met grenzeloze verbeelding ingekleurd kader van blokfluitenloops, zingende zagen en ukelele-blues, bezingen de zusjes Loesje en Martha Maieu, geheime liefdesdromen, vluchtige verlangens en tijdloze emoties.

Foto: Kristien Verhoeyen

Ewout D'Hoore was enkele jaren geleden al te zien op TAZ met Deze beweging wordt vaak niet meer gebruikt. Intussen heeft deze maker zijn masterjaar achter de rug. Resultaat is **Eden** (Nomaden 3), een bijzondere performance die hij ontwierp in samenwerking met Maja Jantar. Uit de confrontatie van hun beider werelden en denkbeelden ontstond dit universum: een rustige, zonnige namiddag in een tuin. Een man en een vrouw genieten van de stilte en van elkaars gezelschap, een glaasje wijn binnen handbereik.

Editoriaal

Beste TAZiaten,

Voor de tweede avond op rij vulde Arno de tent op Café Koer. Zelfs wie geen gevoel voor ritme had, kon onmogelijk blijven stilstaan. Het hele plein daverde, gooide *Regi-gewijs* de handjes in de lucht en brulde – we hebben het geteld- drieëntwintig keer hardop *hot-verdomme!* Rondom ons veel volk dat, in de tijd dat TC Matic begon, nog al zijn haar had en kinderloos de weekends inging. Arno, nog steeds met een grijzen van oor tot oor, als een grijze tiener met de tong tussen de lippen, is van enfant terrible gepromoveerd tot salonfähig knuffeldier.

Eén verschil: onder de muzikliefhebbers mengde zich een opmerkelijk geïnteresseerde bende. De vrouw vrolijk met de vingers in de oren lonkend naar haar man, de Ralph Lauren-trui casual over de schouders. Twee tieners naast hem vreemd opkijkend wanneer hij zijn schoonste Oostends bovenhaalde om tussen de tanden de schuine teksten mee te zingen. Hij snauwt 'je had maar op tijd moeten komen' naar een jongeman die erg zijn best doet om ook een baard te kweken, wanneer die hem wil voorsteken.

We komen backstage hetzelfde type tegen, drummend aan de bar. Hij moet eerst nog zes cava's bestellen voor de vrienden. Daarna gaat het huiswaarts, wachtend tot de kinderen thuiskomen, die 's anderendaags de hele platencollectie van vaderlief ondersteboven halen, op zoek naar 'l'Apache', en dat liedje *over da kleintje*. Terwijl het ondertussen toch gewoon op iTunes staat, hotverdomme. TAZ#2009 schiet verder, en het wordt vandaag weer -geloof ons - vachement bien.

(Bregt Van Wijnendaele)

Quote van de dag

'Zelfs in een exotisch of soulvol kleedje konden Arno's hymnes nog steeds rekenen op manische reacties uit het publiek.'

Bron: De Morgen

Centrale Gast Theater

Sam Touzani doorgelicht

'Het is dom dat moslims niet met zichzelf kunnen lachen'

Sam Touzani grapt graag over de gebeurtenissen uit zijn eigen leven. Hij grijpt steeds terug naar thema's rond migratie uit zijn eigen ervaring. 'Ik ben ergens verplicht om dat te doen. Als ik Bertold Brecht breng, komt geen kat kijken.' Zijn ouders installeerden zich in België met de migratiestroom van 1964. Zelf woont hij in Brussel en is hij actief - dat is wel het minste dat je kan zeggen - als standup-comedian, acteur, choreograaf én presentator.

Maar als hij het over de functie van cultuur en dialoog heeft, is hij bloeds serieus. 'Ik heb voor de niet gewelddadige weg gekozen. Dat is moeilijker, want met geweld komt alles er onmiddellijk uit. Dialoog is een werk van lange duur. Zet mensen samen in een ruimte en laat ze discussiëren. Dat gaat niet alle problemen oplossen, maar het zal beter gaan. Dialoog is een aspirine voor de samenleving.'

Met *Gembloux* schudt hij een stukje ingedommelde geschiedenis wakker. Raven Ruëll drukte in de TAZette van gisteren nog op het belang van mensen opnieuw in gang te duwen rond bepaalde verloren onderwerpen. Maar ook wanneer Sam Touzani mensen aan het lachen brengt, hoopt hij dat ze zich achteraf bedenken: '... maar wat wilde hij ons eigenlijk zeggen? Ik wil mensen niet vertellen wat ze moeten denken, maar dát ze moeten denken. De kunst van het denken raakt verloren. We kunnen nog moeilijk voor onszelf denken, en niet wat je ouders, vrienden, opvoeding, religie voorschrijven.'

Het woord 'multicultureel' doet hem lachen. 'Het is een vriendelijke manier om neger te zeggen. Ik denk dat we moeten praten over interculturaliteit. Het staat ons toe om allen een eigen identiteit te hebben. Een samengestelde identiteit die de individuele vrijheid representeert. Het is in die gemeenschappelijke ruimte dat zich de dialoog, de ontmoeting en de kennis bevindt.'

Als humorist voelt hij zich zeker thuis in een voorstelling als *Gembloux*. 'Er zitten waanzinnig grappige delen in. Vooral de vertaling tussen een Franse kolonel en zijn compagnon die niet zo goed Frans spreekt. De voorstelling is op een lichte manier gebracht vooraleer de geschiedenis met de grote G aan bod komt.' 'Voor één keer vertellen we niet het verhaal van een immigrant die een tas van een oudje steelt in 2005, maar van Marokkanen die de Nazi's goed op hun bek geven in 1940.'

(Bregt Van Wijnendaele)

Bronnen: Mo.be, Le Vif Express, Metro.

Sam Touzani kan je aan het werk zien in *Gembloux*, op 3/8 om 20u en op 4/8 om 15u in de NMBS Loods.

Foto: Patrick De Spiegelaere

Familiepark

Circusartiesten en ridders in Oostende

Gisteren waagde ik mij aan een geestelijke verjongingskuur door mij in het Leopoldspark ofte, gedurende TAZ, het Familiepark, onder te dompelen. Sinds zaterdag draait de programmatie daar op volle toeren. Je kunt er op bezoek gaan bij *Berninna*, een circusbad krijgen in het mini-circusdorpje van de *Flying Karamazov Brothers*, Ridder Jan en Ridder Marc ontmoeten, Barbie, Joelia, de tovenaer van Oz en andere figuren. Wees welkom, van 7 tot 77 jaar!

Aan de rand van het Leopoldpark, naast het grote uurwerk in de grasberm, staan twee kleurrijke tenten en een schattige caravan opgesteld. Hier resideren de *Flying Karamazov Brothers* van 4Hoog. Nadat Illie Karamazov de geheimen van het circusleven onthuld heeft, kunnen de kinderen bij *RolaRola* op zoek gaan naar de circusartiest in zichzelf. Ze krijgen foto's te zien en verhalen te horen, waarna ze zelf een circusact in elkaar moeten steken, zich schminken en een reeksje vragen oplossen waarvoor ze de antwoorden kunnen vinden in de interactieve circustent. Een klein meisje met een roodgeschilderde neus komt me enthousiast vertellen 'dat ze een olifant gezien heeft in die tent'. Meteen plooi ik mezelf door de opening die het meisje aanwijst en ik kan wat ze zei alleen maar bevestigen. Maar je moet het met je eigen ogen zien...

Gretig draaien de kinderen aan wiertjes die tekeningen doen verschijnen, laten hun schilderskunsten botvieren op elkaars gezicht, zoeken koortsachtig naar de antwoorden voor hun vragenlijstje, wurmen hun lijfjes in een glitteroutfit en hangen de clown uit. Zoals het hoort. Ambiance.

Wat verder op mijn tocht kom ik Ridder Jan en Ridder Marc tegen. Zij krijgen hoog bezoek van Koning Arthur en dat vraagt enige voorbereiding. Daarvoor vragen Ridder Jan (de slimme) en Ridder Marc (de kluns) hulp aan het publiek. Zo moet er bijvoorbeeld een troon gemaakt worden: een houten klapstoel en een WC-bril (hilariteit alom) klaren de klus. Dan wordt een welkomstritueel ingeoefend, een heildronk uitgebracht en een lied vanbuiten geleerd.. Resultaat is een interactieve voorstelling waarbij zowel ouders als kinderen betrokken worden. En beiden reageren enthousiast, ik zie armen de lucht ingaan, er wordt uit volle borst meegezongen, er wordt geroepen en hard gelachen. Iedereen lijkt zich prima te amuseren.

Volledig terecht, op een warme zomeravond op een prachtige locatie collectief en schaamteloos het kind in ons laten zegevieren, wat wil een mens nog meer?

(Liesa Naert)

Foto: Mina Van Elewycq

Verwanten Arno

Tommigun brengt spanning en uithalen op Café Koer

Duoprojecten: ze zijn zelden slecht. The White Stripes, Madensuyu, Erik en Sanne... En nu Tommigun, opnieuw zo'n band die door Arno *himself* op de affiche van TAZ 2009 werd geklakt. Al zit het net iets ingewikkelder in elkaar. Wat begon als een soloproject van Thomas Devos, ontspinde zich al snel tot een dubbeldate met Joeri Cnapelinckx. En vandaag de dag verschijnen ze met vier op het podium. Volge wie volgen kan.

Hoe ben je op Joeri gestoten?

Thomas Devos: 'Ik heb hem enkele jaren geleden leren kennen, toen ik nog volop met Rumblestitchkin bezig was. De dingen waarmee hij toen naar buiten kwam, vond ik erg knap. Ik ben op een avond op hem afgestapt, en zo zijn we samen beginnen werken aan nummers die ik al had geschreven en niet onmiddellijk kwijt kon in de band. Zijn stem en pianowerk vloeiden perfect samen met mijn lijnen. Maar Joeri had in die periode zijn handen vol met Kawada en De Anale Fase. Ik heb dus even - tot 2007 - moeten wachten om hem officieel in mijn project te krijgen.'

Wat heeft het julie ondertussen gebracht?

'Vorige lente ben ik naar San Diego getrokken om er samen te werken met Pall Jenkins. Hij speelt bij The Black Heart Procession, een groep die ik erg bewonder. 't Was daarom een droom van mij om bij hem te gaan opnemen. Eerst hebben we met z'n tweeën wat dingen afgetast, daarna is Joeri mij nagereisd. We zijn nu nog altijd bezig met het resultaat daarvan omdat we ondertussen dus naar een groep met vier zijn geëvolueerd. Ik wil in het afgewerkte product, dat in het najaar verschijnt, een soort balans van die twee bezettingen trachten te vinden.'

Was de zuurstof van Rumblestitchkin misschien op? De Rock Rally-finale uit 1998 – Das Pop won toen – ligt ondertussen al even in het verleden.

'Nee, maar we hebben het wel even rustig aangepakt. De reacties op onze tweede plaat waren niet altijd even goed, en wijzelf waren er ook niet echt van in de wolken. Maar kijk, volgende week gaan we net een paar dagen de studio in om wat nieuws op tape te zetten. Als daar iets bruikbaar uit komt, zullen we het misschien wel onder een andere naam uitbrengen. Onze bassist, met wie ik samen de groep heb opgericht, is eruit gestapt. Ik ben dus het enig oorspronkelijke lid. En onze muziek klinkt nu ook wel wat anders. We zijn helemaal niet gejaagd. Zonder dat ik neerkijkend of pretentief wil doen, maar het rigide schema dat veel groepen aanhouden vind ik toch wat bevreemdend. Een plaat opnemen, optreden, even uitblazen, en dan opnieuw aan nieuwe songs sleutelen. Het lijkt wel bandwerk soms.'

Je mama, Vera Coopman, is een *grande dame* in de Belgische muziekszene. Heb je die onverdroten muzikale drive van haar?

'We zijn allebei muziekmaniakken. Muziek lijkt zowel voor haar als voor mijzelf een vanzelfsprekendheid. Het is zuurstof om de dag door te komen. Als ik even mijn gitaar moet missen, word ik nerveus. Het wordt ook dringend tijd dat alle muziek die nu in mijn hoofd rond-dwaalt op plaat wordt gezet. Dat zal een bevrijdend gevoel geven.'

Kan je nog een poging doen om Tommigun te beschrijven?

'Goh, 't is ontroerende muziek waarin wel heel wat spanning en uithalen in zitten verwerkt. Pall Jenkins heeft het geluid omschreven als een combinatie van The Pixies en Chris Isaak. *Energie meets chanson*. Vond ik wel schoon.'

(Karel Deknudt)

Tommigun en Renée, op 3/8 om 20u30 in Club Terminus.

TAZachter de schermen

Foto: Mina Van Elewycq

In TAZachter de schermen volgen we dagelijks het reilen en zeilen van de festivalmedewerkers. Vandaag: de meisjes van het onthaal.

'Is dat vandaag dat je ons kwam volgen? Had ik dat geweten, was ik gisteren niet zo lang in Club Terminal blijven plakken.' Ilse zit nog wat duf aan haar computer aan de balie. Zoals het een hardwerkende TAZ-medewerker siert, heeft ze vannacht nog een feestje gebouwd in Club Terminus. Ze heeft nog wat slaap in de ogen, maar de veelkleurige tabellen met namen en cijfers schuiven al over haar scherm. Ineens staat er een wat zenuwachtige man voor haar neus. 'Zou ik zo een draagzakje mogen hebben?'. Drie vrouwenstemmen antwoorden in koor: 'Tuurlijk dadde!' 'Zo één of zo één?', vult Ilse aan terwijl ze twee zakjes in de lucht steekt. De man maakt zijn keuze en beent vlug de deur uit.

Ik sta in het onthaal. Voor mij zie ik drie bekoorlijke jonge dames, een komen en gaan van vragende mensen ... en een hamster. Van 9u 's morgens tot 10u 's avonds staan de drie paraat voor iedereen die er komt binnengewaaid. Artiest, medewerker of verdraalde cultuurproever. De hamster niet, die ligt tussen zijn afgeknabbelde wc-rollen te soezen.

Een paar dagen terug waren ze nog met z'n vieren, ware het niet dat Lien door een acute buikgriep het toneel even moest verlaten. Maar nu het wat rustiger is, kunnen ze het voorlopig wel aan met hun drie-tjes. Tussen het beantwoorden van vragen, is er vandaag zelfs wat tijd om rustig te keuvelen. Niet dat dat voorheen niet gebeurde, het keuveltempo lag toen gewoon een paar versnellingen hoger. Maar op deze dag des heren begint alles zo langzamerhand in zijn plooi te vallen. Dat mocht wel, want het stond hier de voorbije dagen bol van de activiteit. Een festival als TAZ wordt onvermijdelijk ingeleid door een stroom artiesten en medewerkers die binnen en buiten rennen met vragen allerhande. De meest markante vraag moet wel geweest zijn of een uitverkochte voorstelling ook feitelijk betekent dat er geen tickets meer te verkrijgen zijn. De meest gestelde daarentegen blijkt die naar oordopjes en pijnstillers (TAZalga, in vakjargon) te zijn, ter verzachting van trommelvliezen en hoofdpijnen.

In het secretariaat hangt een bordje 'Rust is goud, ducttape is zilver'. Daaronder prijkt een hightech camera op de balie, versierd met een miniatuur paaskuiken. Als een lid van Aka Moon komt binnengewandeld om zijn badge te laten maken, gaat hij op de ducttape op de grond voor de camera staan. Terwijl hij naar het vogeltje kijkt, verschijnt zijn gezicht op het scherm. Wat later staat de foto op zijn badge en kan hij zich onbekommerd op dat heerlijke eten van de backstage storten.

En zo worden in het secretariaat badges geprint, suites geboekt, parkingtickets verdeeld, fietsen uitgeleend en vooral heel wat afgezeverd. Jawel, Karen, Kathy, Ilse en Lien beheren het secretariaat met zwier. En ook al is het vaak stressen, naar eigen zeggen, is er nog geen probleem geweest dat ze niet opgelost kregen.

(Simon Vandewalle)